

5. Esztendő utolsó vasárnapja.ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT!

Zsoltár 103,1 - 5
 Zsoltár 103,1 -22

Régóta adós vagyok néktek /és magamnak/ ezzel az ígé-
 vel. Amikor csendességemben az esztendő utolsó vasárnapjának
 ígehirdetésére készültem, Isten Lelke ezt az ígét újította
 meg előttem. Erről kell bizonyosságot tennem. Arról az üzenet-
 ről, melyet a bibliafordítók így fogalmaztak meg: "Istennek a
 bűnös és gyenge emberek iránt való irgalmasságának dicsérete!"

Áldjad én lelkem az Urat!

Önmagát, a saját lelkét biztatja itt Dávid az Úr maga-
 gasztalására. Ezt teszi e zsoltárban háromszor, az 1., 2. és
 22. versben. Csak aki önmagát buzdítja az Úr dicséretére, az
 buzdíthat arra másokat is hitelesen. Annak az ajkán érvényes
 íge: "Áldjátok az Urat!" Ezt is háromszor teszi Dávid e zsol-
 tárban, a 20., 21. és 22. versekben. Tehát azt tanuljuk, hogy
 e kettőnek egyensúlyban kell lenni. Esztendő utolsó vasárnapi
 istentiszteletén tehát buzdítsuk önmagunkat és buzdítsunk má-
 sokat is az Úr nevének magasztalására. Hangozzék a gyüleke-
 zetben: Áldjad én lelkem az Urat! Áldjátok az Úr nevét!

El ne feledkezzél semmi jóteteményéről!

Egyrésztől nagy kegyelem, hogy tudunk felejteni. Ha
 nem tudnánk, ha mindenre emlékeznénk, megzavarodnánk. Ha nem
 tudnánk elfelejteni a minket ért rosszat, megkeményedne a szí-
 vünk. Nem keresztyén szó az, amit gyakran hallani a gyüleke-
 zetben is: "Megbocsátok, de felejteni nem tudok." Az igazi bo-
 csánat az el is felejt, az nem emlékezik. Isten így bocsátott
 meg nekünk: "vétkeikről többé meg nem emlékezem." /Jer, 31, 34/

Másrésztől nagy ítélet rajtunk, hogy olyan könnyen el-